

Melvin helbreder en schizofren

Sykehus er en velsignelse og en forbannelse. De er institusjoner som er veldig imot den kulturen som jeg har lært meg å forstå fra mitt eget samfunn og fra mitt eget liv. Den medisinske modellen som behandler mennesker er så upersonlig og så ufullstendig. Mennesker blir behandlet som om de var på et mekanisk verksted.

Når jeg jobbet på universitetssykehuset i Winnipeg, syntes jeg det var vanskelig å være på et slikt uvant og krevende sted. På samme tid fikk jeg også se mirakelet det er når et barn fødes, eller når noen dør, ærligheten til en alvorlig ulykke, muligheten til å få frem fokus på emner om liv og død og kapasiteten mennesker har til å holde seg i live.

En foredragsholder på universitetssykehuset gav imidlertid, nesten som en gave, en historie der holistisk helbredelse «æret» disse dypere verdiene. Gjesten var fra South Dakota i USA og han var en glitrende psykiater. Han var ferdig lege som 21-åring og gjennom hele studietiden hadde han som indianer deltatt i tradisjonelle seremonier. Han hadde fulgt noen gamle indianere rundt til forskjellige steder for å lære om og være med på seremoniene. En av disse gamle var Melvin.

Psykiateren fulgte Melvin en sommer til British Columbia i Canada. Der hadde Melvin blitt invitert til en helbredelse-seremoni. Melvin og hans gruppe (så mange som fikk plass i en «truck») kom til byen og de var ute i god tid. Det var vanlig å komme tidlig for å være sammen uformelt før seremonien. Det var tiden for fortellinger og for å roe ned. Mens de stod og hang uten for dagligvarebutikken i den lille byen, hørte de skudd fra gata. Midt i veien var det noen som skjøt i luften og skrek av full hals: «Jeg vil være en indianer!» Han som ropte var imidlertid ikke en indianer.

Psykiateren, som fortalte historien, gjemte seg bak noen kasser, men Melvin gikk rolig ut i gaten og bort til den unge mannen. Mannen skjøt fremdeles og ropte alt han kunne.

Melvin sa: «Vil du være en indianer? Da må du gi meg våpenet ditt.» Mannen gav Melvin våpenet. «Hvis du vil være en indianer så må du gå og sette deg i bilen min» Og mannen gikk og satte seg i bilen. Melvin gikk inn i butikken og gav eieren våpenet og sa «Selg dette». Så gikk han til bilen og kjørte rolig med den unge mannen sittende bak i, fremdeles ropende. Melvin lente seg mot en annen i bilen og sa «Fortell ham at dersom han vil være en indianer, så må han tie stille».

De dro så til seremonistedet og det første Melvin gjorde var å sørge for at den unge mannen fikk en tromme. Alle de involverte i seremonien skulle nemlig spille «tromme sangen», og Melvin sa «Når de spiller sangen, så må du også spille. Hvis du vil være en indianer så må du lære deg å spille tromme». Og mannen trommet sammen med de andre. Når seremonien var over, ble mannen med Melvin tilbake til South Dakota.

Psykiateren som var vint til alt dette, kom noen år senere på besøk til Melvin. Da kom den unge mannen bort til ham og sa «Husker du meg? Jeg var schizofren før, men nå er jeg en indianer!»

Det viste seg at Melvin hadde vært sammen med ham i to år. Han hadde tatt ham med overalt og lært ham opp. Han var blitt Melvins hjelper i indianerseremoniene. Han hadde lært seg å snakke indianerspråket Lakota og snakket det bedre enn de fleste unge i lokalsamfunnet. Han kunne alle seremonisangene og visste nøyaktig hva han skulle gjøre.

Fortalt av Stan McKay, Cree indianer fra Fisher River reservatet i Manitoba, Canada. Pensjonert leder for United Church of Canada og nå aktivist innen politisk og kirkelig urfolksarbeid.

